

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ Κ. ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

(Α' τ' χειρόγραφα ενός αγνώστου)

Ἡ γιαγιά μου ἐπέθανε ἀνήμερα τὸ Πάσχα. Ἄν ἐπέθανε δύο ἡμέρες, μιά ἡμέρα προητέρα, ἀκόμη καὶ τὸ Μεγάλο Σάββατο, θὰ ἦμουν πηγαμένος μαζί της. Δὲν θὰ ζούσα μιά ὥρα ὕστερα ἀπὸ τὴ γιαγιά μου. Ἡμουν πολὺ μικρὸς τότε, δὲν θυμοῦμαι πόσο, ξέρω μόνο πὼς σηκώνομουν αὐτὴς μύτες τῶν ποδαριῶν μου γιὰ νὰ κутτάω τὸ χρυσὸ κωνοσταντινάτο ποὺ κρεμόταν ἀπὸ τὴν ἀλυσίδα τοῦ πατέρα μου. Εἶχα πολλὰ παιχνίδια καὶ πολλὰ πράγματα στὸ συρταράκι μου, σιδηροδρόμους μὲ ἀληθινὸ ἀτμὸ, μουσικεῖς, ἀσημένια καὶ χρυσὰ νομίσματα καὶ κοντὰ στὰ ἄλλα καὶ ἓνα ρούσικο πεντόλιρο. Τὰ ἄλλα παιδιὰ μ' ἔλεγαν ἑκατομμυριοῦχο καὶ τὸ τυλοπακί μου ἦταν τὸ μουσιόσι τῆς γειτονιάς, ἀνοιχτὸ κάθε Κυριακὴ ἀπὸ τὶς 2-4 μ.μ. Καὶ ὅμως ἀπὸ ἅλα μου τὰ πλούτη ἀγαπούσα περισσότερο τὴ γιαγιά μου. Ἄν μοῦλεγαν νὰ δώσω ἅλα τὰ πλούτη γιὰ νὰ σώσω τὴ γιαγιά μου, θὰ τῶνισα ἅλα, κ' ἄλλα τόσα ἀκόμη, καὶ τὸ ρούσικο πεντόλιρο. Ὅταν ἐπέβαινε καμμιὰ γρητὴ στὴ γειτονία μ' ἔπιανε τρεμούλα, νόμιζα πὼς ὁ θάνατος ἐτριγύριζε τὴ γιαγιά μου.

Δὲν ἤμπορούσα νὰ φαντασθῶ πὼς θὰ ἐξοῦσα μιά μέρα χωρὶς αὐτὴν. Τελείωσε! Τὴ μιά μέρα θὰ πέθανε ἡ γιαγιά, τὴν ἄλλη ἐγὼ. Ἡμουν ἔτοιμος νὰ τὴ ἀκολουθήσω ὅπου κ' ἂν ἐπῆγαινε.

Μιά στιγμὴ δὲν τὴν ἄφηνα ἀπὸ τὸ φουστάνι.

Καμμιὰ φορὰ ἐγύριζε καὶ μοῦλεγε: —Καὶ μὲν παιδί, ὄλο μὲς στὰ πόδια μου θρίσκεις. Καμμιὰ ὥρα θὰ σὲ πατήσω.

Καὶ ἐγελοῦσε μέσα στὸ θυμὸ της. Καμμιὰ φορὰ πάλι μοῦλεγε στεναίνοντας:

—Πρέπει νὰ γίνης ἀδερφός. Αὐριο θὰ μείνης μοναχὸς σου. Σαν φύγω ἐγὼ γιὰ κανένα μακρινὸ ταξεῖδι, τί θὰ γίνης; Δὲν θάχνης πειὰ τὸ φουστάνι μου νὰ σέρνεσαι ἀπὸ πίσω.

Ἐγὼ ἐκαταλάβαινα τὰ πικρὰ λόγια τῆς γιαγιάς, ἐννοοῦσα μὲ τὸ μικρὸ μου μυαλὸ τί ἤθελε νὰ πῇ μετὰ τὸ μακρινὸ ταξεῖδι. Μὰ δὲν ἀπελπίζομουν. Γιατὶ τάχα; Δὲν ἤμπορούσα νὰ τὴν ἀκολουθήσω στὸ μακρινὸ ταξεῖδι; Καὶ μιά εἰκόνα θαμπὴ καὶ λυπητὴ περιούσε ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια μου.

—Γιατὶ τάχα νὰ τὴν ἀποχωρισθῶ. Πισαμένως ἀπὸ τὸ σάβανο τῆς θὰ τὴν ἀκολουθούσα ἀπαράλλακτα, ὅπως πρῶτα, ὅπου καὶ ἂν ἐπῆγαινε. Ἡ γιαγιά ἦταν καλὴ, δὲν μοῦ ἐχάλοσε ποτὲ τὸ χεῖρ μου. Δὲν θὰ τῆς θατοῦσε ἡ καρδιά της νὰ μὲ διώξῃ...

Καὶ ὅμως ἀνήμερα τὸ Πάσχα ἐπέθανε ἡ γιαγιά μου. Κ' ἐγὼ ἔμεινα μοναχός, ὀλομόναχος. Καὶ δὲν τὴν ἀκολουθήσα, κ' ἔζησα καὶ ζωὴ ἀκόμη χωρὶς τὴν γιαγιά. Πὼς ἔγινε αὐτὸ τὸ θαῦμα κ' ἐγὼ καλὰ-καλὰ δὲν ξέρω. Διηλαθὴ τὸ ξέρω μὰ δὲν εἶπα ποτὲ κανενὸς τίποτε. Τώρα θὰ σὰς τὸ πῶ, μεταξὺ μας. Πέρασε τόσος καιρὸς, ποῦ μπορῶ νὰ ξεμολογήθω τὴν ἁμαρτία μου.

Τὶς ἡμέρες ἐκείνες ποῦ ἐπέθανε ἡ γιαγιά, καθόμαστε στὴν ἐξοχὴ. Κοντὰ στὸ σπίτι μας, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς ρεματιάς μὲ τὰ μεγάλα πλατάνια, ἦρθε καὶ κῆθος μιά ἄλλη οἰκογένεια. Εἶχαν ἔρθει ἀπὸ τὴν Πόλι. Θυμᾶμαι ποῦ τὶς ἐλέγαμε: ἡ Ἰολιτισσὸς. Κάθε πρωὶ κατέβαιναν στὴν ρεματιά, κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα, ἕνας γέρος μὲ μεγάλη γενειάδα καὶ χρυσὰ γυαλιὰ, τρία κορίτσια, ἡ Ὀλγα, ἡ Ἐλένη καὶ ἡ Πόπη, ἡ μικροῦλα, καὶ ἓνα ἀγόρι στὴν ἡλικία μου, ὁ Μιχαλάκης. Ὁ γέρος, καθισμένος κάτω ἀπὸ τὸν πλατάνο, ζετύλιγε μιά μεγάλη ἐφημερίδα, σάν σεντόνι, κ' ἐδιάβαζε ἅλη τὴν ὥρα. Ἡ Ὀλγα ἐκαθότανε κοντὰ του κ' ἔκανε ἕνα ἐργάχειρο. Τὰ ἄλλα παιδιὰ, τὰ μικρότερα, εἶχαν ἕνα ὄμοιο ἐργάχειο, φυτάρια, καρροτσάκια, ἀβίνες κ' ἔσκασαν τὴν ἄμω τῆς ρεματιάς, κουβαλοῦσαν τὰ χόματα μὲ τὸ καρροτσάκι, ἀνοίγαν πυλάκια γιὰ νὰ περνᾷ τὸ νερὸ, ἐχα-

λοῦσαν τὸν κόσμο μὲ τὶς φωνεῖς. Ἐγὼ τοὺς ἐκῦτταζα ἀπὸ μακριὰ, μὰ δὲν ἐτολμοῦσα νὰ πλησιάσω. Μιά μέρα μὲ πήρε ἡ γιαγιά ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ μ' ἔπιγγε κοντὰ.

—Ἐλα, μὴν εἶσαι ἀγρίμι, ἔλα νὰ σὲ πάω νὰ γνωρίσης τὰ ἄλλα παιδάκια.

Καὶ πῆγαμε. Ἐγὼ εἶχα χάσει τὴ φωνή μου ἀπὸ τὴν ντροπὴ. Ὅταν ἐπλησίασαμεν, ὁ γέρος ἐκατέβασε τὰ χρυσὰ γυαλιὰ ἀπὸ τὴ μύτη καὶ μ' ἔπιγγε στὰ πόδια του.

—Καλῶς τον, τὸν σοβαρὸ κύριο, (μοῦ εἶπε, τὸ θυμοῦμαι σάν νὰ ἦταν σήμερα). Ἐσο κάνεις πὼς δὲν μὰς θῆλεις. Τώρα θὰ σὲ πάρωμε ὅμως ἀπὸ τὴν γιαγιά σου. Τελείωσε...

Καὶ γυρίζοντας στὴν γιαγιά μου, εἶπε χαμογελῶντας:

—Δὲν εἶνε ἔτσι, κύρια; Μὰς τὸν χαρίζετε...

Τὰ τοῖδιά ἄφησαν τὴ δουλειὰ τους; κ' ἐμαεῦθηκαν ὅλα γύρω μου. Ἡ μεγάλη, ἡ Ὀλγα, ἔπιγγε ἀπὸ τὴν ποδιά της μιά φούχτα ἀνεμώνες ποῦ εἶχε καὶ μού τις ἐχάρισε, χαδεύοντας τὰ μαλλιά μου. Τὰ ἄλλα παιδιὰ, μ' ἐκῦτταζαν περίεργα ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, σάν νὰ ἤθελαν νὰ ἐκτιμήσουν τὸν νεὸ τους φίλο, σάν νὰ ἤθελαν νὰ καταλάθουν τί ἀξίωζα γιὰ τὴν συντροφία τους. Ἐγὼ τὰ εἶχα χαμένια. Τότε ὁ μικρὸς ὁ Μιχαλάκης μὲ ἀρπάξε ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ μὲ τράβηξε στὴ ρεματιά.

—Ἐλα ν' ἀνοίξαμε τὸ αὐλάκι, γιατί θὰ μὰς φύγῃ τὸ νερὸ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἔλα πάμε.

Σὲ λίγο θρέθηκα κ' ἐγὼ μ' ἕνα φυτάρι στὸ χεῖρ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάθω. Ἐδουλέψαμε ὡς τὸ μεσημέρι. Ὅταν ἐχωρισθήκαμε, εἴμαστε πλεόν φίλοι. Ἦσαν οἱ πρῶτοι φίλοι ποῦ εἶχα κάμει. Τὴν ὥρα ποῦ ἔφευγε ὁ γέρος, ἄφησε πάλι τὴν ἐφημερίδα του καὶ μοῦ εἶπε:

—Αὐριο σὲ περιμένω, κύρια. Κῦταζε καλὰ. Τὸ αὐλάκι πρέπει νὰ τελειώσῃ...

Ἐφυγα. Κάθε πρωὶ ἤμουν πρῶτος στὴ ρεματιά. Ἡ γιαγιά μου ἔλεγε:

—Δόξα σοι ὁ Θεός. Τὸ ἀγρίμι μας ἡμέρεψε λιγάκι.

Τὸ ἐκαταλάβαινα κ' ἐγὼ πὼς εἶχα ἡμέρεψι. Δὲν ξέρω. Ἐκεῖνο τὸ χεῖρ ποῦ ἐπέρασε ἐλαφρὰ-ἐλαφρὰ ἐπάνω ἀπὸ τὰ μαλλιά μου, μὲ εἶχε κάμει ἄλλον ἀνθρώπο. Ἐπερνοῦσαν ὄρες καὶ δὲν ἐκαταλάβαινα πὼς μοῦ ἔλειπε ἡ γιαγιά μου, στὴν ἀρχὴ μάλιστα μοῦ φαινόταν πὼς ἔκανα ἁμαρτία, πὼς δὲν ἦταν σωστὴ νὰ ἐχεῖναι ἔτσι τὴν γιαγιά. Ἐπειτα

συνήθισα. Μοῦ φαινόταν ἔτσι φυσικὸ πρᾶγμα. Τὰ ἄλλα παιδιὰ μὴπως ἔτρεχαν πάντα πίσω ἀπὸ τὴν μαμά τους;

Σὲ λίγες μέρες εἶχα πάει τόσο θάρρος, ποῦ ἐνόμισα πὼς εἶχα μεγαλώσει μαζί μὲ τ' ἄλλα παιδιὰ. Εἴμαστε σάν ἀδέρφια. Μόνον μὲ τὴν μεγάλην, τὴν Ὀλγα, δὲν μποροῦσα νὰ πάρω θάρρος. Καὶ ὅμως, ἦταν ἡ καλύτερη ἀπὸ ὅλους μαζί μου. Μοῦ ἐχάριζε λουλούδια, μ' ἐπαίθνε, μ' ἐπροσπάτευε, ὅταν μ' ἐπείραζαν τ' ἀδέρφια της. Ὅσο καλύτερη ὅμως ἦταν μαζί μου, τόσο ἐγὼ ἐγινόμουν δειλότερος. Καμμιὰ φορὰ ἔλεγε:

—Παράξενο παιδί ποῦ εἶνε. Τοῦ κῶνω τόσα πράγματα κ' αὐτὸ δὲν ἔχει μάτια νὰ μὲ ἰδῇ. Θαρραεῖς πὼς μὲ φοβάται. Ὅταν πησιόσω ἐγὼ, φύγει ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Περίεργο πρᾶγμα. Ὅτε ἐγὼ δὲν ἤμπορούσα νὰ καταλάθω τὸν ἐαυτὸ μου. Ὅτι ἔλεγε, εἶχε δικιο. Ὅταν τὴν ἐνοιαθα κοντὰ μου, ἤθελα νὰ φύγω. Ὅταν ἔκανε νὰ μὲ χαϊδεύῃ, ἐτραβιόμουν. Μοῦ μιλοῦσε καὶ δὲν τῆς ἀπαντοῦσα. Μέσος μου ἔλεγα:

—Τὶ κακοαναθρεμμένο ποῦ θὰ μὲ παῖρην.

Καὶ ὅμως δὲν ἤμποροῦσα νὰ κάμω ἄλλοῶς. Ἡμουν πάντα ἀγρίος καὶ κακὸς μιά τῆς. Κ' ἐκείνη ἐξανάλεγε πάντα, ὅταν τῆς μιλοῦσα γιὰ μὲν.

—Δὲν εἶδα ποῦ παράξενο παιδί ἀν' αὐτὸ. Μοῦ ἔχει μὴ ἀντι-

Ὁ κ. Παῦλος Νιρβάνας

(Σκίτσο τοῦ κ. Βικάντο)

πάθεια ανεξήγητη.

Κ' έγελουσε με τόση καλωσύνη για την κακία μου. Σέ λίγες μέρες ήλθε το Πάσχα. Η «Πολιτισμός» ήλθαν να μάς ιδούν μαζί με τον πατέρα τους και να μάς πούν το «Φριστός «Ανέστη». Η «ΟΛγα ανέθηκε πεταχτή τις σκάλες, ανέθηκε πρώτη-πρώτη. Με πύγχε από επάνω σκαλοπάτι. Έκαμα να κρυφθώ, μα ζέ, ήτο πειά καιρός.

«Α! κύριε! Τώρα σ' έπιασα. Δέν μου φεύγεις, αν δέν σέ φιλήσω. Χριστός «Ανέστη».

Μου έπιασε σφιχτά με τά δυό της χέρια τό κεφάλι και μ' έφιλησε στό δυό μάγουλα. Ένωισα τότε κάτι παράξενο μέσα μου. Τι ένωισα ουτ' έγω ζέρω σήμερα. Έκείνο που θυμούμαι μόνον, είναι ένα φρικτό πράγμα που με κάνει να τρέω ακόμα σήμερα. Κάτι τι σαν τη φοβερώτερη άμαρτία που έκαμα ως τώρα. Κάτι είπα μέσα μου. Μήπως ήθελα να τό πω, μήπως ήθελα να τό σκεφθώ; Μήπως ήμπορεί κανείς να έμποδίση τη σκέψη που περνά ξαφνικά σαν άστραπή από τό μυαλό του; Δέν τό είπα πειά κανενός, μα τώρα θα σάς τό έξομολογήθω: περασαν τόσα χρόνια από τότε.

«Η καυμένη ή γιαγιά! Τώρα θα ήμπορουσε ν' αναπαυθή... Αυτή ήταν ό σκέφι που πέρασε από τό μικρό μου μυαλό. Τήν έδιωξα γρήγορα την κακή σκέφι από τό κεφάλι μου, έζήτησα συγγύρεσι από τό Θεό, μα μέσα στην ψυχή μου μου έμεινε ακόμα μία θαμπή ιδέα, πως αν έφτυγε ξαφνικά ή γιαγιά από τον κόσμο, δέν θα ήθελα να πάω μαζί της.

Τι ήθελα να αυλλογισθώ τέτοιο πράγμα. Τό θράδυ μαζ ζαλάδα της ήλθε της γιαγιάς μου.

«Γιαγιάκα μου, γιαγιάκα μου, μη φεύγεις... Έπεσα στό κρεβάτι και φώναξα πηγμένως στό δάκρυα. Σέ θέλω, γιαγιάκα, σέ θέλω... Μη μάς φεύγεις...

Η γιαγιά δέν άκουγε πειά. Είχε κλείσει τά μάτια της για πάντα. Μα στό πρόσωπό της, στό γλυκό της πρόσωπο ήγε άπομεινεί ένα γαμόγελο, σαν νάλεγε:

«Μην κλαίς, παιδάκι μου. Έγω πάω ευχαριστημένη. Δέν σ' άφίνω μονάχο στον κόσμο.

Πολύν καιρό έμεινα άπαρηγόρητος.

Πέρασαν τόσα χρόνια από τότε και ζώ ακόμα χωρίς την καυμένη την γιαγιά. Και όμως, να με πιυτέμε, αν ή γιαγιά μου επέθανε τρεις ήμέρες προτήτερα, αν επέθανε ακόμα τό Μεγάλο Σάββατο, δέν θα ζούσα ούτε μία ώρα ύστερ απ' αυτήν. Θα την άκολουθούσα στό μεγάλο ταξείδι, θα σώντας τό σάσανό της, όπως έθαστοόσα τό φουστάνι της όταν έζούσε και μούλεγε με τον γελαστό της θυμό:

«Καυμένο παιδι, όλο μες στό πόδια μου θρίσκασι. Θα σέ πατήσω καμιά ώρα...»

Π. ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Στην Ούγγαρία ίσχυε, ως προχθές άκόμα, ένας Σύλλογος Γελώντων.

—Τά μέλη του, άνδρσοφοι άνήλικοντες σ' όλες τις κοινωνικές τάξεις, γιατί, διαγνώσει, φρονιμάρδες, υπαξιόληθες ζώτ., συνήχοντο στη λέσχη τους μαζ φορά τη έβδομαία να γελώσαν με την καρδιά τους.

—Μά έκαναν τόσο όρνεο, ώστε οι περίοικοι παραπνεύθηκαν στις άρχές, ή όπως ανέθεσαν σ' έναν καθηγητή της Γαυρικής να μελετήση αυτό τό φαινόμενο.

—Ο γ. καθηγητής άπεράνη ότι να μόν τό γέλιο είναι όφελίμο στην υγεία, άλλ' όταν γέλει κανείς άδύνατα και με τό τίποτε, μπορεί να πάθη...

—Κάι έτσι ή άστυνομία έζέισε τη λέσχη των Γελώντων, τά δέ μέλη της...κλαίει πειά άπαρηγόρητα !...

—Σ' ένα χωριό της Άγγρίας άταλείται έμφύλιος πόλεμος εξ αίτια των...γυροφάνων !

—Τό χωριό αυτό είναι χωρισμένο σε μά θαυμασία τοποθεσία, άλλα είναι φτωχό και πολλοί κάτοικοι, για να ζήσουν, άπεράσαν να τρέφουν γυροφάνια.

—Οι άλλοι όμως χωριόκοι σπαζώθηκαν στό πόδι, φονιάζοντας τά τέτα γυροφανοστάσια καταστρέφον την ποιητική όμορφότητα του χωριού, που περιχύνουν τόσο από ξένα μέρη να τό ιδούν.

—Έτσι, οι κάτοικοι του χωριού αυτού είναι σήμερα χωρισμένοι σε δύο στρατόπεδα κι' ό Θεός ζέρει τι δ' άπογίνη με τον καιρό που άνοίαν.

—Όλη ή γή έχει 1.849.500.500 κατοίκους.

—Η Εβρώπη 475.900.000, ή Άσία 1.013.000.000, ή Άφρική 143.000.000, ή Βόρειος Άμερική 146.000.000, ή Νότιος Άμερική 64.000.000 και ή Ωκεανία 8.500.000.

—Μεταξύ των συλλεθθέντων στη Γαλλία ως συνένοχο του καταραστού Σταβίσιου, είναι κι' ένας Ρώσος έθνομιστής, Σίμων Σιμόνοβιτς όνομαζόμενος.

—Ο Σίμων Σιμόνοβιτς είναι γυός του Άρον Σιμόνοβιτς, που γράμματος ιδιαίτερος γράμματες του Ραστοβιτς κι' βοηθός σ' όλες τις βρομοβουλές του μισητοφώδους καλοήχου.

—Ο πρίγκη Σίξτος της Πάρμας έγραφε τελευταίως την ιστορία του ήγεμονικού οίκου της Πάρμας.

—Σχετικώς με την ιστορία αυτή, τό φιλολογικό κοινοβούλιο του Παρισιού άναφέρει τό εξής ανέκδοτο :

—Ο πατέρας του πρίγκητος Σίξτου, ό Ροβέρτος της Πάρμας, του είναι μία μέρα :

«Κατά τον Μπριεντιέρ, ό καλύτερος τρόπος να μίση κανείς ένα πράγμα, είναι να τό διδάξη. Έπειδή λοιπόν δέν ζέρεις την ιστορία του ήγεμονικού μας Οίκου της Πάρμας, γράψε την για να την μίσης...».

—Κι' έτσι γράφτηκε ή «Ιστορία του Οίκου της Πάρμας» !...

—Στό Παρίσι άνοίξε μία έκθεσις έργων του μεγάλου Γάλλου σκιστογράφου και ζωγράφου Ντωμέ, που έχει πεθανε πρό σαράντα έτών.

—Ο Ντωμέ, όπως ό Βαττά κι' άλλοι μεγάλοι καλλιτέχναι, πουλόσε φηνητότητα τις εικόνας τους, δισε δέν χάριζε, κι' έτσι ζήση και πέθανε άκίπνωτος.

—Τώρα οι πίνωτες του πουλούνται έκαστος 700.600 φράγκα και πλέον, τά δέ σάτσα του 100.000 και άνω.

—Άλλά μήπως κι' ό Μοντιλιάν δέν πέθανε σχεδόν από πείνα πρό ολίγων έτών, ενώ ή εικόνας του σήμερα πληρώνεται με έκαστομύρια ;

—Οι νάνοι της Ούγγαρίας θα οργανώσουν προσεχώς συνέδριο στη Βουδαπέστη.

—Σκοπός του συνεδρίου αυτού θα είναι ή προετοιμασία ενός διεθνούς συνεδρίου νάνων.

—Στό διεθνές αυτό συνέδριο θ' αντιπροσωπευθούν οι νάνοι όλων των χωριών, όχι όμως και των βραχυσώμων λαών.

—Πρόκειται δηλαδή περί νάνων που γεννιούνται από γονείς κανονικού άναστήματος και όχι περί νάνων εκ καταγωγής και φυλής, όπως οι Πινυμιαί και άλλοι βραχυσώμοι λαοί.

—Στά παλιά χρόνια ό νάνος ήταν...περιζήτητο, ίδιος αν συνέπιπτε νάνοι και καμπούρηδες, γιατί οι βασιλείς τους έπαίρναν για γελωτοποιούς (τρουντζέδες).

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

—Καυμένο παιδι, όλο μεσ' στό πόδια μου βρίσκεσαι !... (Γελοιογραφία Γ. Γρηγόρη)

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Κάθε δοκιμασία του ανθρώπου είναι κι' ένα θήμα προς τον Παράδεισο.

Η μεγάλη καρδιά είναι πηγή πενίας και θλίψως. Νά γιατί τόσο άνθρωποι είναι ευχαριστημένοι που έχουν μικρή καρδιά.

Τ' άσπρα μαλλιά μοιάζουν με τον άφρο που σκεπάει την θάλασσα ύστερα από μία τρικυμία.

Πιο εύκολο είναι να κάνης έναν μαρδό έξυπνο, παρά να τον πείσης ότι είναι μαρδός.

Είναι εύκολότερο να μην κάνης ένα σφάλμα, παρά να τό διορθώσης.

Έκείνος που δέν αγάπησε τους ανθρώπους πριν να τους γνωρίση, κινδυνεύει να μην τους αγάπηση ποτέ.

Ποτέ δέν όηήρε γυναίκα τόσο ένάρετη και άγια, ώστε να μην αιδώθηκε τό γλυκό γαργάλισμα του θελκτικού πετραμού της άμαρτίας.

Βολταίρος

Βολταίρος